

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ศาสนาพาดำเนินยอมเป็นมงคล

ก่อนจั่งหัน

พระต่างชาติอยู่ที่นี้เยอะนะ เราทำได้แค่นี้ พระต่างชาติที่อยากมาวัดนี้มีมาก แต่มันจะกลายเป็นสวนฝรั่งไปซี เราให้มีสวนไทยด้วยมีสับปนกัน ไม่ให้มากนักพระฝรั่งแม้อย่างนั้นก็ยังมีมากอยู่ ถ้าจะรับตามที่ต้องการมา โอ้ย วัดนี้จะมีแต่สวนฝรั่งทั้งนั้น เราคิดคำนึงคำนวณเฉลี่ยให้สม่ำเสมอ เเฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ เป็นเจ้าของพุทธศาสนาในแดนไทย เพราะฉะนั้นจึงถือนี้เป็นเจ้าของเป็นอันดับหนึ่งแล้วก็แจกจ่ายกันไป ทางนั้นเข้ามาทางนี้แจกจ่ายออกไป นี้เรียกว่าความเป็นธรรม ไม่มีคำว่าจะยกอันนั้นเหยียบอันนี้ ธรรมไม่มี เพราะฉะนั้นบรรดาพระที่มาจากประเทศใดเมืองใดจึงเข้ากันได้หมด มีธรรมคือความเสมอภาครอบไว้หมด ให้ความเสมอภาคต่อกัน

คนเราถ้ามีศาสนา เอาพุทธศาสนาเลย ศาสนานอกนั้นเราพูดตามหลักความจริงหรือตามธรรม เราไม่ได้สนิทสนมอะไรนัก เรื่องดู ๆ เรื่องดูศาสนา แต่ที่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์มอดตายได้เลยคือพุทธศาสนา หาที่ค้านไม่ได้เลยนะไม่ว่าแงใดมุมใด ถอดออกมาจากหัวใจ ปฏิบัติมันรู้ขึ้นมาเห็นขึ้นมา พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ๆ เราจะทะนงตนไปไหน สิ่งที่เราไม่รู้มากขนาดไหนซึ่งศาสนารู้ทั้งนั้น ๆ เพียงเรารู้เท่านี้มันก็เป็นสักขีพยานกัน ๆ ถ้าเราจะค้านพระพุทธเจ้า เอ้า เราค้านความรู้ของเรานี้ได้ไหม เมื่อเราค้านไม่ได้มันก็หมอบ

นี่ละพุทธศาสนา เรียกว่าเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสจริง ๆ คือแจ่มกระจ่างไปหมด สม่ำเสมอ ไม่มีเอินมีเอียง มีความเสมอภาค เอาธรรมคือความเสมอภาครอบกันไว้หมด เพราะฉะนั้นใครจะมาเมืองใดแดนใด เมื่อมีความมุ่งหมายต่อธรรมด้วยกันแล้วอยู่ด้วยกันได้สนิทเหมือนหนึ่งว่าวัยวะเดียวกัน นี้เรียกว่าธรรม ธรรมอยู่ที่ไหนจึงเย็นสบาย ๆ ธรรมจึงปราศจากโลกไม่ได้ ถ้าโลกได้ห่างเหินจากธรรมเมื่อไรก็ใกล้ชิดติดพันกับพินกับไฟคือเรื่องของกิเลสมากขึ้นเท่านั้น ศาสนาจึงเป็นความจำเป็นมาก

เฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นลูกชาวพุทธ ขอให้ให้มีพุทธศาสนาติดแน่นอยู่ในหัวใจเราจะทำอะไร ๆ ให้คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดีซึ่งเป็นเรื่องของธรรมออกจากศาสดา อย่าทำลุ่มสี่ลุ่มห้า เสียมาก ไม่ได้เสียใครเสียเราผู้ทำนั่นแหละ พระพุทธเจ้า พระธรรม ท่านไม่เสีย มาเสียเรา เราจึงต้องนำธรรมนี้เข้ามารักษาตัวของเรา นี้ดูซิพระมาจากประเทศใดแดนใด ส่วนพระในเมืองไทยไม่ต้องพูด เป็นอย่างนี้ตลอดทุกภาคในเมืองไทยตั้งแต่

เริ่มสร้างวัดมา นอกจากนั้นประเทศนั้นประเทศนี้เข้ามา เป็นแต่เพียงว่าเรารับได้มากได้น้อยตามควรแก่เหตุผลเท่านั้น จึงรับไว้พอประมาณ นี่ละธรรมอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น เย็นด้วยกันหมด

ใครมาจากชาติชั้นวรรณะใด สัตว์ก็มีชาติชั้นวรรณะของมัน คนเราก็ต้องตั้งชื่อไว้ อันนั้นไม่สำคัญยิ่งกว่าธรรมซึ่งเป็นของเลิศเลอ จะต้องยึดอันนี้เป็นหลัก เมื่อเป็นเช่นนั้นชาติชั้นวรรณะใดมาอยู่ด้วยกันสนิท ตายใจได้ทั้งนั้น เพราะธรรมเหนือกว่าชาติชั้นวรรณะ

ประการหนึ่ง สำหรับพระวัดนี้ส่วนมากไม่ค่อยจะมาฉันทันครบองค์ ขาดวันละ ๙ องค์ ๑๐ องค์ หรือ ๑๐ กว่า ท่านฝึกหัดภาวนา การอบรมจิตใจการผ่อนอาหาร การอดอาหารรู้สึกจะถูกกับการประกอบความเพียรมากกว่าวิธีการอื่น ๆ เพราะฉะนั้นพระในวัดนี้ท่านจึงมักจะอดอาหาร เพราะอดอาหารแล้วร่างกายเบา กิเลสราคะตัณหาไม่แสดงฤทธิ์ ตัวนี้สำคัญมากนะตัวราคะตัณหา นี่พอเสริมอาหารให้ดิบ ๆ ดี ๆ พวกผิดพวกมันเข้าแล้ว โอ๊ย นอนไม่ยกตื่นเลย ตื่นขึ้นมายังอยากนอนอีก เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นเวลาเราอดอาหารผ่อนอาหารลงไปสิ่งเหล่านี้จึงค่อยเบาลง ทีนี้สติตั้งซึ่งเป็นเครื่องประกอบความเพียรก็หนาแน่นขึ้น ๆ

การทุกข์ยากลำบากด้วยการอด เพราะความหิวโหยโรยแรงจากการอดนี้เป็นด้วยกันทุกคน ใครจะไม่เป็นทุกข์ ก็กินมาแล้วตั้งแต่วันเกิด มาอดไม่ได้กินทำไมจะไม่เป็นทุกข์คนเรา แต่ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อความสุกที่หนาแน่นมั่นคงและเลิศเลอ ทุกข์อันนี้เพื่อนี้ต่างหาก เพราะฉะนั้นท่านถึงอุทิศสัพพัญญูบิณฑบาตเพื่อผลอันดีงาม นี่ละท่านเรียกว่าเหตุว่าผล ทุกข์เพื่อความดับความดีนี้ เอายอมทุกข์เถิด แต่ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์นี้อย่าทำกันนะ การชวนชวยการเสาะแสวงหาในสิ่งไม่ดีทั้งหลายเป็นทุกข์เหมือนกัน แต่ทุกข์อันนี้เพิ่มทุกข์เข้าอีก แต่การเสาะแสวงหาคุณงามความดีนี้ทุกข์ แต่ทุกข์เพื่อความสุก

นี่ละที่พระท่านอดอาหาร ท่านมีปากมีท้องทำไมจะไม่หิวไม่โหย แต่เหตุผลอรรถธรรมเหนือการกิน การกินนี้กินเมื่อไรก็ได้ยากอะไร แต่การเสาะแสวงหาธรรมที่จะได้มาครองหัวใจให้มีความสงบร่มเย็นนี้มันยากแสนยาก ท่านจึงต้องทนเอา ๆ ไม่ใช่จะทำตามชอบใจ ถ้าทำตามชอบใจแล้ว โอ๊ย สะพายย่ามไปเลย บาดตรลูกหนึ่งไม่พอ สะพายย่ามติดข้างไปเลย โยมใส่ในบาตรนะ ย่ามอาดมายังว่างนะโยม นี่พูดถึงเรื่องความอยากมันอยากด้วยกันอย่างนั้น อยากไม่มีประมาณ แต่พูดถึงเรื่องอรรถธรรมครองใจและเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอแล้ว ปิดออกเลยสิ่งเหล่านี้ จะเอาแต่สิ่งที่จำ

เป็นเพื่อเทิดทูนธรรมเท่านั้น นี่ละพระที่ท่านอด ท่านอดท่านก็พิจารณา ท่านผ่อนท่านก็พิจารณา

เพราะการอดและการผ่อนอาหารนี้ เป็นการเสริมความพากเพียร เสริมจิตใจให้ดีขึ้น อยากรู้ดีกว่ากันก็ต้องทำอย่างนั้น แต่ที่ให้พอดีนั้นก็คือการผ่อนนั้นแหละ เวลาอยู่กับหมูกับเพื่อนมากนี้การผ่อนดี ถ้าไปอยู่คนเดียวโดดเดี่ยวเรียกว่าทู่กันเลย ที่นี้เอาให้หมดตัวเลย อดว่านั่นเลย ตายก็ตาย ชัดกันเลย นี่ได้ผลเป็นที่พอใจ เกี่ยวกับหมูกับคนะนี้ก็ต่อลดหย่อนผ่อนผัน จึงต้องมีผ่อนอาหาร ๆ เพื่อการประกอบความเพียรให้พอเหมาะพอดี เพราะฉะนั้นพระในวัดนี้ท่านจึงทำอยู่เสมอไม่ขาดขาดขาดแหละ

การอดอาหารไม่ได้เพื่อตรัสรู้ด้วยการอดอาหารนะ ด้วยความเพียรต่างหาก เป็นแต่เพียงว่าอาหารมันเป็นเครื่องเสริมเครื่องกดเครื่องถ่วงได้ จึงต้องระมัดระวัง นี่ละให้บรรดาลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ เห็นไหมพระท่านอด ท่านจะเป็นจะตายเหมือนเรา แต่ทำไมท่านถึงอด ท่านก็มีหัวใจเหมือนกัน นั่นละอดด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรมอดเถิด ว่างั้นเลย ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้ แสดงไว้แล้วในบุพพสิกขาเราเห็นอยู่ เรื่องอดอาหารนี้ถ้าอดเพื่อความโอ้อวดยกยอตนนั้น ท่านปรับอาบัติโทษทุกอาภักปิริยาที่เคลื่อนไหว เรียกว่าปรับโทษตลอดเวลา ก็คือว่าไม่ให้ตนเอง ถ้าใครฝืนอดไปก็ปรับโทษ ถ้าอดเพื่อประกอบความเพียรจิตตภาวนาอดเถิด เราตถาคตอนุญาตนั้นฟังซิ คือถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วอดเถิด ตถาคตอนุญาต เอาละที่นี้ให้พร

หลังจั้งหัน

เมื่อวานนี้เราก็ไปด่าน เอาของไปแจกด่านตามปกติประจำเดือนทุกเดือน แล้วก็ไปดูที่เราให้เขาสร้าง พอดีท่านชิตก็มาเจอกันที่นั่นพอดี ก็ถามว่าใครส่งข่าวมาบอกหรือว่าผมจะมาที่นี่ บอกว่าไม่มีใครส่ง มาปกติมาดูงาน เออ เอาละเข้าใจ อะไร ๆ ก็จ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถามท่านชิต ว่าไม่มีอะไรแล้วเกี่ยวกับการเงิน บทเวลาทำไมใช้เรื่องเล็กน้อยนะ ได้โอกาสสนุกไปเรื่อยลามไปเรื่อย เหมือนตลาดที่เดียวตรงนั้นสร้างขึ้น ไฟฟ้าก็กำลังลงตรงนั้นไฟฟ้าแรงสูง กำลังจะเสร็จ ส่วนบ่อบาดาลเสร็จไปนานแล้ว แล้วบ้านพักตำรวจหลังใหญ่พอสมควรก็กำลังจะเสร็จ กำลังขุดพื้น โรงรถเสร็จเรียบร้อยแล้ว ห้องน้ำห้องส้วม ๖ ห้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฝ่ายหญิง ๓ ฝ่ายชาย ๓ ตู้ยามตำรวจที่ชำรุดแต่ก่อนเขาเลยรื้อออกหมด ทำใหม่เลย เมื่อวานไปดูแล้ว โอ๊ย ไม่ใช่เล่น มันเยอะเหมือนตลาดหลังหนึ่งเหมือนกัน สร้างนั้นสร้างนี้เต็มไปหมดเลย พอดีพบท่านชิตที่นั่น ท่านลงมาดูงานพอดีกับเราไป ดูว่ายังไม่เที่ยง

จากนั้นก็ไปด่านสุดท้าย ด่านสุดท้ายก็ขอแต่ยังไม่ให้เพราะเวลานี้ยังไม่มีเราบอก เห็นด่านนั้นได้ด่านนี้ก็อยากได้จะว่าไง แต่เงินเราไม่มีซิ ให้พักไว้เสียก่อน พักไว้

ไม่มีกำหนดเรอบอกอย่างนั้น เรามีเมื่อไรเราก็ให้เองเพราะเราเคยให้โลกอยู่แล้วเรว่า
งั้น ระยะนี้จ่ายเงินมากทีเดียวไม่ใช่บ่อย ๆ จ่ายเป็นล้านเป็นล้าน ๆ ระยะนี้นะ อย่างที่
เคยพูดให้ฟังโรงพยาบาลศูนย์นั้น เอกชเรย์เครื่องเดียวก็ ๓ ล้านกว่า ให้เขาสั่งแล้ว แล้ว
เครื่องอบเด็กแต่มีอะไรละเอียดกว่านั้นอีก เรายังไม่ได้ถามราคาก็ให้เขาสั่งมาเลย ระยะ
๓-๔ วันนี้จ่ายตลอด

ทางลาดยาวตอนที่เรามากำลังรื้อ รื้อแล้วก็สร้างขึ้นพร้อม ถึงขนาดที่ว่าค่ารื้อ
ถอนของเขา เขาจะรับเองรื้อถอนเอง สุดท้ายก็มาเป็นเรารับให้ เขาก็ไม่ได้ว่าแต่มัน
ช้าซี พอรื้อถอนเสร็จหลังนี้ก็ขึ้นเลย แล้วรื้อถอนหลังนั้นเสร็จก็ขึ้นต่อกันไปเลย อันนี้ขอ
งบประมาณเป็นปีกว่าจะมา โอ้ย เสียเวลา เราเลยให้ค่ารื้อถอนทั้งหมด รื้อถอนพร้อม
กันแล้วปลูกสร้างพร้อมกัน สุดท้ายก็เราเสียค่ารื้อถอนทั้งหมด ทั้งตึกของเราและตึก
ของเขาที่มาขอใหม่ เพราะเป็นตึกชำรุดทรุดโทรมมาก ก็ต้องรื้อเสียก่อนก่อนจะสร้าง
ใหม่หลังจากได้รับอนุญาตจากเราแล้ว ของงบประมาณก็ยังไม่ มี ต้องเป็นปีกว่าจะมา ตก
ลงเราเลยให้หมดเลย

อันนี้เราพูดไว้แต่หลักเลย ๆ นะที่ว่าบ้านหลังหนึ่ง ๓ ชั้น อีกหลังหนึ่งก็ ๓ ชั้น
อันนี้เป็นแก่นเอาไว้แล้ว ส่วนที่มันจะคืบคลานจะขยายตัวของมันเป็นไปแน่เราไม่สงสัย
แม้แต่ไม่ใช่เรือนจำซึ่งเป็นที่จนตรอกจนมุมก็มีอย่างนั้นเป็นประจำ สร้างโรงพยาบาลที่
ไหน ๆ ต้องมีคืบคลานออกไป เสริมกันไปเรื่อยขอเรื่อยให้เรื่อยไป อันนี้ยังเป็นความ
จนตรอกจนมุม เขาก็หวังอย่างยิ่งด้วยว่าจะต้องได้รับการสงเคราะห์จากเราโดยแท้ ใต้นี้
แล้วก็ควรจะได้มัน ใต้นี้เรื่อยไปแหละ มันสักเท่าไรไม่รู้ คือการก่อการสร้างเราจะ
กำหนดเอาไว้ว่าหลังนั้นเท่านี้ หลังนี้เท่านี้ อย่างนั้นไม่ได้นะ คือธรรมไม่เหมือนโลก แล้ว
แต่เหตุผลโลกพอเหมาะพอดีตรงไหนก็ลงจุดนั้นเลย เช่นสร้างให้เขานี้แล้ว เขาขอตรง
ไหนเป็นความสมควรที่จะสงเคราะห์ได้เราก็สงเคราะห์ไป จนเรียบบร้อยแล้วจ่ายไปเท่า
ไร เท่านี้ พอเท่านี้ขาดไปเลยเรียบบร้อย นั่นถึงจะพูดได้นะ เราจะเอาตึกหลังนั้นเท่า
นั้น ๆ มาเป็นตัวตั้งตัวตีไม่ได้ ของเศษเลยมันเยอะ

ไม่ว่าที่ไหนสร้างตึกให้โรงพยาบาลแต่ละแห่ง แม้แต่โรงเรียนก็ยังมี แต่โรงเรียน
ไม่ค่อยมาก สำหรับโรงพยาบาลเราอยากจะพูดว่าแทบทุกแห่ง ขอนั้นขอนี้เรื่อย เราจึง
กำหนดราคาไม่ได้อะไร เราความเหมาะสม สมควรแล้วเสร็จเมื่อไรแล้ว นั่นละถึงจะ
บอกได้ ตึกโรงพยาบาลไม่ทราบว่าจะกี่สิบตึกนะ มาก โรงเรียนก็กี่สิบหลัง สองชั้น ชั้น
เดียว มีสับกันไป ๆ

เราก็เร่งนะกฐินชาติไทยของเรา ตั้งวัดป่าบ้านตาดเป็นจุดศูนย์กลางแห่งงาน
มหากุศลเพื่อมนุษยชาติไทยของเรา วันที่ ๒๖ ตุลาคม เป็นวันงาน งานนี้เป็นงานของชาติเรา

ต่างคนต่างหนุน ถือว่าเป็นงานใหญ่โตมากทีเดียวสำหรับการช่วยชาติในแต่ละปี ๆ นี้ ปีนี้ก็จะเป็นปีหนึ่งอีกแล้ว ที่จะเสาะแสวงหาทองคำมาเข้าสู่คลังหลวง ๘๔,๐๐๐ กอง ๆ ละสลึงของทองคำ เป็นเงินไทยเท่าไร ผู้จะบริจาคมาเป็นทองคำ ๑ สลึงเลยก็ได้ ผู้จะบริจาคมาด้วยเงินสดเงินไทยก็ได้ เทียบกันทองคำ ๑ สลึงเท่ากับเงินไทยเท่าไร อย่างนี้ก็ว่าได้ มีอยู่ ๒ ภาค สำหรับทองคำนั้นเรียกว่าเข้าหลอมเลย ส่วนเงินสดนั้นได้เท่าไรเข้าบัญชีไว้ก่อน จนกระทั่งถึงเวลาแล้วถอนออกมาปั๊มซื้อทองคำปั๊มเอาเข้าเลย คงจะเข้าในระยะเวลาเดียวกัน

พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ คือวันที่ ๑๐ ธันวาคม ข้างหน้านี้จะมีงานครบรอบ ๖๐ ปีของธนาคารชาติไทยเรา เป็นงานอันใหญ่โตอยู่นะ เขามอบเรื่องพระให้เราเป็นผู้พิจารณา เราติดต่อพระมาหมดแล้ว ที่แรกว่าจะเอาเพียง ๓๐ เพราะมีรายการทางเหตุผลเพราะเราไม่ได้ตายตัว ๓๐ ตั้งไว้ก่อน แล้วแต่เหตุผลโลก จะให้ลดไม่ลด มากกว่านั้นมีได้เราบอก แล้วแต่เหตุผลโลก นี่ก็ขึ้นเรื่อย ๆ จะเข้า ๖๐ แล้ว พระอย่างน้อย ๖๐ หรือ ๖๑ องค์จะมาในงานนี้ มาเจริญพุทธมนต์ ฉันทเข้า ทำพิธีใหญ่โตที่นั่น เป็นวันอันใหญ่หลวงวันหนึ่งที่พี่น้องทั้งหลายเราจะได้ร่วมกันบริจาคเงินและทองคำ ดังที่เคยปฏิบัติมา นี่ก็เข้าสู่คลังหลวงอีกเหมือนกัน รวมหมดในวงรัฐบาล ธนาคารต่าง ๆ ก็รวมกันอีก

นี่เรียกว่าความชวนชวยของชาติไทยเรา จากความรักชาติของทุกคน ๆ ต้องมีความพร้อมเพรียงสามัคคี อย่าเห็นว่างานเหล่านี้เป็นงานของผู้หนึ่งผู้ใดนะ งานของเราทุกคนร้อยเปอร์เซ็นต์เสมอกันหมด ให้ถือเป็นการจำเป็นทั่วหน้ากัน โดยมีหัวหน้าทางบ้านเมืองก็ตั้งแต่นายกลองมาแหละงานนี้ก็ดี หน่วยงานต่าง ๆ ตลอดถึงธนาคาร ทางศาสนาก็มีเราเป็นหัวหน้านิมนต์ครูบาอาจารย์ทั้งหลายลงไปรวมที่นั่น ได้บำเพ็ญมหาคุณอันยิ่งใหญ่ อันนี้ก็เรื่องใหญ่โตเรื่องหนึ่ง วันที่ ๒๖ ตุลาคม นี้ก็ตั้งที่วัดป่าบ้านตาด กลิ่นช่วยชาติของเรา ถือเอากรฐิน ๘๔,๐๐๐ กอง ๆ ละสลึง เป็นพื้นฐานเอาไว้ให้ต่ำกว่านั้นไม่ได้ นี่ตั้งเป็นพื้นฐานแล้วเหยียบย่ำขึ้น ให้สูงขึ้นเป็นลำดับลำดับไปได้

อันนี้ก็งานสำคัญ เพราะเรื่องของชาติต้องถือเป็นสำคัญด้วยกันทุกคน อย่าทำเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ไม่ได้นะ ชาติไทยเราไม่ใช่ชาติเหยาะ ๆ แหยะ ๆ แล้วจะเสียขายหน้าไปตลอดนะ เมืองไทยเป็นเมืองเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ไปหมดใช้ไม่ได้นะ ต้องมีความเด็ดความเดี่ยว ความเฉียบความขาดความอ่อนโยน ผสมกันไปตามกาลเวลาที่เห็นว่าสมควร ๆ จะลงในบทใดต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่จะแบบเดี่ยวเถรตรง ๆ ไม่ได้นะ อะไรก็ว่าเรื่องของคนอื่น ๆ นี่เหลวไหลนะ ชาติไทยจะเหลวไหลตรงนี้นะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ ใครรักษาชาติไทยอยู่เวลานี้ ไม่ใช่พี่น้องชาวไทยเรารักษาเป็นใคร ก็พี่

น้องชาวไทยทั่วประเทศเลयरรักษาด้วยกัน เมื่อเป็นอย่างนั้นความรับผิดชอบต้องมีด้วยกัน ความเสียสละเกี่ยวกับสิ่งที่บกพร่องก็ต้องมีเสมอหน้ากัน

นี่เป็นความจำเป็นเสมอกันไปหมด นี่เรียกว่าเราเป็นเจ้าของของสมบัติคือชาติไทยของเรา ต่างคนต่างเสียสละรับผิดชอบด้วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกัน มีมากมีน้อยเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม้จั่นไม้ไผ่ นะ ต้องฟังเสมอ หัวหน้าทางศาสนาก็เราเป็นผู้นำ เราผู้นำก็ออกมาจากองค์ศาสนา องค์ศาสนาสอนใครนำใครไม่เคยผิดพลาด เราก็พยายามตามร่องรอยของศาสดามาเพื่อจะไม่ให้ผิดพลาด การที่ดำเนินมาเหล่านี้ก็รู้สึกว่ามีสมาธิมาโดยลำดับ ตามการพิจารณาเพิ่มกำลังความสามารถของเราทุกด้านทุกทาง แล้วแสดงออกต่อประชาชน ก็ไม่ปรากฏว่าผิดพลาดที่ตรงไหน

เราพยายามยึดเอาหลักธรรมมาก้าวเดิน ๆ แยกแยะตรงไหนให้ธรรมพาแยกแยะ ไม่ใช่เราจะแยกแยะด้วยทิวิมานะ ด้วยความรู้ ความเห็นความฉลาดตันทุรัง ขวางธรรมไปอย่างนั้น เราทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการ หรือการพูดการจาจึงมีบทหนักบทเบาบทอ่อนบทโยนบทเข้มแข็ง ไปตามเหตุผลกลไกนั้นละ ไม่ได้เป็นไปตามกิเลสนะ เป็นไปตามเหตุผลกลไกของธรรมทั้งนั้น ควรหนักต้องหนักไม่หนักไม่ได้ นี่คือธรรมประเภทหนึ่งที่จะใช้ในเหตุการณ์อันนี้ ควรเบา ๆ เป็นลำดับ ควรนิมนวล ๆ ควรเข้มแข็ง ๆ เอ้า คอขาดขาดไปเลยก็มี นั่นเห็นไหม ธรรมต้องมีเด็ดเหมือนกันกับกิเลส ไม่เด็ดอย่างนั้นไม่ทันกัน กิเลสมันเด็ดมันหน่วงมันเหนียว มันไม่มีคำว่าอ่อนแอ มันเหนียวแน่นตลอดเวลาให้ฟังทราบไว้เสมอ

ธรรมยังมีกาลมีเวลานะ นอกจากธรรมประเภทดังที่เคยพูดแล้ว ถ้าธรรมที่แข็งแกร่งแล้ว กิเลสผ่านไม่ได้แล้ว นั่นเป็นอีกประเภทหนึ่ง ธรรมของพระพุทธเจ้ามีเหมือนกันกับกิเลส กิเลสเวลามันเด็ดมันขาดก็เอาโลกพินาศได้ เห็นไหมสงครามโลกสงครามแลก เอาโลกพินาศฉิบหายได้ นั่นกิเลสกำเริบเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมแสดงออกโลกนี้ร่มเย็น ต่างกันอย่างนั้นนะ เราต้องมีบทหนักบทเบาต่อชาติไทยของเรา เรารับผิดชอบต่อเมืองอื่นเขามีหุมิตาเหมือนกันกับเมืองเรา เมืองเราเป็นเมืองมีหุมิตาอยู่โดยตรงแล้ว ทำไมจะดูเมืองเจ้าของไม่รอบคอบ ทำไมจะไม่ดูด้วยความจดจ่อในสมบัติของตน ต้องพิจารณาทุกคนสิ่งเหล่านี้

เวลานี้กำลังซ่อมแซม บำรุงหรืออุดหนุนชาติไทยของเรา ซึ่งมันย่อยแยกมาแล้ว จนกระทั่งถึงจะจม เวลานี้รู้สึกว่ามีฟื้นขึ้นมาเป็นลำดับลำดับตา มองไปที่ไหนฟังเรื่องอะไรรู้สึกเป็นมงคล ๆ ขึ้นมาเรื่อย ๆ อย่างที่เราอ่านนั้นก็อ่านดูซิ ก็เป็นมงคลขึ้นมาเรื่อย ๆ สิ่งที่ไม่เคยคาดเคยคิดก็เห็นขึ้นมาในความเป็นมงคลเรื่อย ๆ ไป เพราะศาสนาพาดำเนิน ย่อมจะเป็นมงคลไปเรื่อย ๆ ศาสนาพาดำเนินผลที่เกิดขึ้นมาเป็นความฉิบหายก็

ยังไม่เคยเห็นในวงศาสนาพระพุทธเจ้านะ แต่เรื่องของกิเลสไม่ต้องบอก ออกตรงไหน เป็นไฟตรงนั้นเผาไหม้ตลอดไปเลย นี่เป็นพื้นเพของกิเลสจะพาโลกให้เจริญรุ่งเรืองไม่ได้ นอกจากพาให้ล่มจมฉิบหายแล้วหลอกลงไปเรื่อย ๆ ให้จมไปเรื่อย การที่จะพ้นตัวด้วยอำนาจของกิเลสไม่มี แต่เรื่องของธรรมนั้นมีโดยลำดับลำดับ ตั้งแต่น้อย

เช่นอย่างเรามาศึกษา พวกเด็กเล็กเด็กน้อยมานี้มาศึกษา วันนี้ได้ข้อหนึ่งวันนั้น ได้ข้อหนึ่ง เอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเอง ปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้เป็นเด็กดีขึ้นไป ๆ คนนั้นก็ดีคนนั้นก็ดีจากการได้ยินได้ฟัง ต่อไปก็ดี คละเคล้ากันก็มีแต่เด็กดีขึ้นไป โรง ร่ำโรงเรียนก็สงบร่มเย็นไม่ยกพวกตีกันเหมือนหมากัดกันในโรงร่ำโรงเรียน นี่มีอยู่เสมอ นะในเมืองไทยของเราเนี่ย นักเรียนยกพวกตีกันมันเหมือนหมา ไปเรียนหนังสือไปเรียน อะไร ไปกัดกันเขาก็เรียกไปเรียนวิชาหมาละซิ ครูก็เป็นอาจารย์ของหมาละซิ ใช้ไม่ได้ นะ อย่าให้มีอย่างนั้น เราไปเรียนหาความรู้วิชา สิ่งใดที่จะเข้าร่องเข้ารอยกันได้ ให้ปรับตัวเข้าหากันมันถึงถูก สมกับเรียนวิชาความรู้มาเพื่อความสุขความสงบร่มเย็นของชาติ ไทยเรา ไม่ใช่เรียนมาเพื่อความฉิบหาย เอาไฟเผาทั้งชาติบ้านเมืองศาสนาจมไปตาม ๆ กัน อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ต้องให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

เรียนหนังสือก็ให้ตั้งอกตั้งใจเรียน เวลานี้อยู่ในเกณฑ์เรียน โครงการก็โครงการ เรียน แม้ที่สุดพ่อแม่อยู่ในบ้าน ถ้ามหาลูก ลูกไปไหน ลูกไปเรียนหนังสือ อยู่ที่ไหนก็ต้องเข้าไปอยู่ในโรงเรียนไหนก็ดี ฟาดถึงเมืองนอกเมืองนาก็ต้องเข้าไปเมืองนอก ลูกของเราอยู่เมืองนอก ลูกของใครไม่สนใจ ต้องเข้าไปหาลูกของตัวเองนั่นแหละ เป็นยังไงความ จดจ่อของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ลูกไปเรียนหนังสือตั้งหน้าตั้งตาไปเรียนจริง ๆ ซิ จะไป เหลว ๆ ไหล ๆ อย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียน

การอยู่กินความเป็นอยู่ของเราในความเป็นนักเรียนนี้อะยุ่งเฟ้อ ใ้ให้มี ประหยัด ๆ มัธยัสถ์ มีเขียม ๆ ไว้เสมอถูกต้องนะ เราอย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ขายก่อนซื้อ สุกก่อนทำมาใช้ไม่ได้นะ เมื่อความรู้วิชาเข้ามาแล้วในตัวของเรา เรามาปฏิบัติหน้าที่การ งานสมควรจะดำเนินยังไง เรารู้เอง ใ้เรื่องความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมมันคอยแทรกเสมอ นะ ให้ลูกหลานทั้งหลายได้พิจารณาทุกคน อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวนะ เสีย เสีย อะไรก็ตามเสียเรานี้สำคัญมาก ถ้าเสียเรานั้นก็กระจายไปทั่วประเทศ เสียไปหมดทั้ง ประเทศนั่นแหละ เพราะเราเป็นคนไทย คนหนึ่งเสียคนสองเสียคนสามเสีย เสียหมดทั้ง ประเทศเหลวแหลกไปหมด ไม่มีอะไรดีเลย ให้พากันตั้งอกตั้งใจเรียน

การอยู่กินใช้สอยอย่าถือเป็นการระหนักรู้มากกว่าการศึกษาเล่าเรียน และ การปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี อันนี้สำคัญมาก การปฏิบัติตัวเป็นคนดี เกี่ยวโยงกันไปกับการศึกษาเล่าเรียนนี้เหมาะสม เรื่องภายนอกที่มันจะคอยมาแฉลบ ๆ จับเอาบ้าง ๆ สุด

ท้ายจับหมดทั้งดับทั้งปอดนั้นมันมีมากนะ อยู่ในหัวใจของทุกคนนั่นแหละ อย่าปล่อยให้มันออกมาเพ่นพ่านนะ ให้เอาแต่ความดีความดีที่จะเป็นประโยชน์แก่ตนมาปฏิบัติ เรียนจริง ๆ แล้วตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีด้วยกันทุกคน แล้วจะเป็นเด็กดี

บ้านเมืองดีที่อยู่กับคนในชาตินะ ไม่ได้ดีอยู่กับต้นไม้ภูเขา มันดีอยู่กับคนในชาติ เพราะเจ้าของของชาติและสมบัติของชาติทั้งหมด อยู่กับตัวของเราแต่ละคน ๆ ที่จะรับผิดชอบด้วยกัน อันใดที่จะเป็นความเสียหายแก่ส่วนรวมให้หยุดทันทีอย่าทำ อย่าพากันทำ เสียหายหมด เท่ากับสังหารชาตินั้นแหละ ถ้าใครฝันทำลายไปไม่ใช่ของดีนะ การบ้านการเมืองการกุศลมันก็คละเคล้ากันไปอย่างนี้ ถ้าไม่มีการกุศลเลยแล้ว มีแต่การบ้านการเมืองແหลกได้นะ นี่มีการกุศลสนับสนุนเข้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรม ประสานกันเรื่อย ๆ ดี ๆ เรายิ่งเป็นลูกชาวพุทธ ชำวงการงานกุศลทั้งหลายจึงมีแทรกตลอดเวลา ประสานหัวใจเราเข้าสู่ธรรม ๆ ด้วยการคิดอ่านไตร่ตรองทางอรรถทางธรรม ทางทานการกุศลเพื่อผลประโยชน์แก่ส่วนรวมและส่วนตัวเอง ต้องมีอยู่ด้วยกันทุกคนสมชื่อสมนามว่าเป็นลูกชาวพุทธ นี่ละเรื่องอรรถเรื่องธรรมประสานใจอยู่อย่างนี้

เราอย่าไปคิดว่ามีงานบุญทางนั้น มีงานบุญทางนี้ แล้วแสดงความรำคาญว่าการงานบุญนี้เป็นการมารบกวนบ้านกวนเมือง มันไม่ใช่ การบุญการกุศลนี้เป็นการขยายอรรถธรรมเข้าสู่จิตใจของชาวพุทธเราให้รู้ศีลรู้ธรรม รู้จักประมาณทุกอย่าง การที่เราจะทำบุญให้ทานมากน้อยเป็นกำลังของเรา แต่การทำบุญทำกุศลเกี่ยวกับเราเป็นชาวพุทธนี้ต้องทำทุกแห่งทุกหนไป เพื่อประสานความดีงามคือธรรมเข้าสู่จิตใจ ไม่ให้ลืมหืมตา ถ้ามีแต่โลกล้วน ๆ ไม่มีงานเกี่ยวข้องกับกุศลแล้วเป็นโลกพินาศไปได้ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ว่าธรรมไม่ไปเกี่ยวข้อง ให้โลกทำงานตัวเอง ก็กีดกันไปเท่านั้นเอง คำว่าซิงดีซิงเด่นมันซิงความเลวทราม พวกนี้ซิงความเลว เลวที่สุดนะ กิเลสพาให้ซิง ซิงหาแต่ความเลวร้ายที่จะทำลายชาติบ้านเมือง และศาสนาให้จมไปด้วยกันนั้นแหละ พากันจำเอานะ ลูกหลานทุกคน วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ไม่ได้พูดมากอะไร การกุศลทั้งหลายนี้ก็ได้ออกพี่น้องทั้งหลายทราบแล้วนะ ให้ยับยั้งตัวขึ้นเรื่อย ๆ

สรูปทองคำเมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๗ ดอลลาร์ กฐินทองคำได้ ๒ กอง เงินสดได้ ๓ กอง รวมเป็น ๕ กอง ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๕,๐๕๙ กิโล ครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๒๐๒ กิโล ๔๗ บาท ๙๕ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๒๖๒ กิโล นี่ละทองคำที่เราได้แล้วเวลานี้

กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กองนั้น ทองคำได้ ๔๖๙ กอง เท่ากับน้ำหนัก ๑ กิโล ๕๒ บาท ๑ สลึง นี่กฐินที่สำเร็จมาเป็นทองคำเลยนะ กฐินเงินสดนั้นได้ ๒,๒๕๑ กอง เท่ากับเงินสด ๓,๖๐๑,๖๐๐ บาท อันนี้เป็นกฐินเงินสด คือเอาเงินสดมาถวายเป็นกฐินแล้ว

แปรจากเงินสดนี้เข้าไปซื้อทองคำ กรุณาทราบตามนี้นะ รวมกฐินทองคำและเงินสดได้ ๒,๗๒๐ กอง ยังขาดอยู่อีก ๘๑,๒๘๐ กอง นี่ละเอาตรงนี้นะ พวกเรานะ ตามตัดหางมันตรงนี้นะ หางมันยาวเหลือเกินตั้ง ๘๑,๒๘๐ กอง หางยาวเลยแม่น้ำโขงไปอีก ตามตัดมัน ให้มันแหลกไปเลยนะ จำไว้ให้ตัววันนี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com